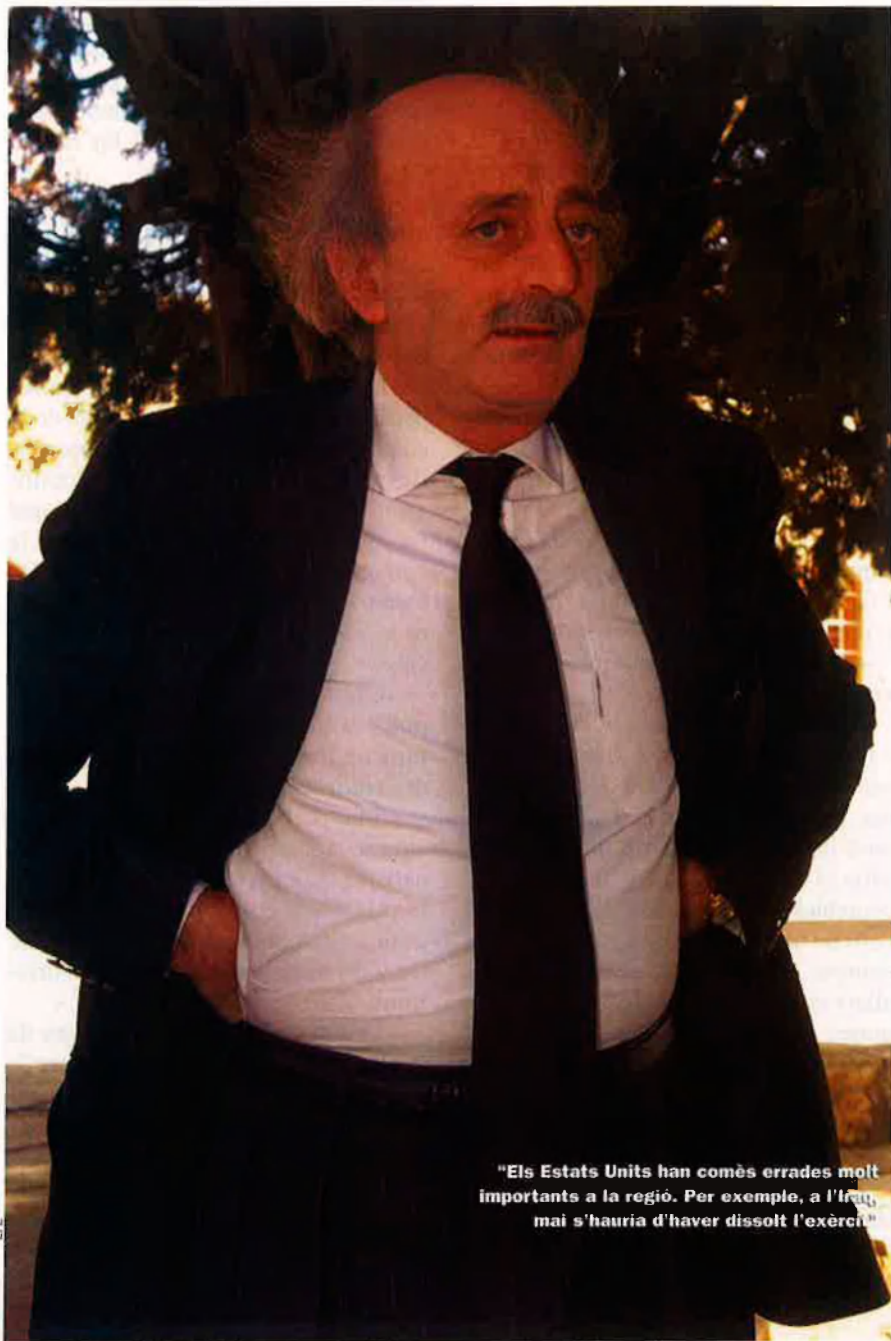

“La guerra no respon a interessos libanesos, sinó sirians i iranians”

Walid Jumblatt (Beirut, 1949) és el líder del Partit Progressista del Líban. En aquesta entrevista el cap més visible de la comunitat drusa libanesa expressa la seva opinió sobre les causes de l'actual guerra entre les milícies de Hezbol·lah i l'estat d'Israel, el paper de Síria i l'Iran, així com sobre les conseqüències d'aquest conflicte.

“Els Estats Units han comès errades molt importants a la regió. Per exemple, a l'Iraq, mai s'hauria d'haver dissolt l'exèrcit”

El passat dissabte 6 d'agost la Mukhtara, la residència habitual de la família Jumblatt des de fa més de tres segles, no presentava la bullícia habitual. Els bombardejos israelians n'eren els responsables. Els dissabtes és el dia que el líder drus hi realitza la seva audiència pública setmanal. Desenes de persones acudeixen a la seva mansió a demanar feina, una beca universitària, o simplement a saludar el *beek*. Tota una metàfora del sistema polític libanès. Allí on no arriba l'estat, ho fa la comunitat religiosa o el partit polític. Walid Jumblatt és el darrer membre d'una històrica nissaga, i està considerat un dels polítics més astuts i influents dins el Govern actual. S'ha guanyat a pols el seu carisma. Amb només 26 anys, en plena guerra civil libanesa, heretà el lideratge de la milícia drusa. El seu pare havia estat assassinat misteriosament, probablement per ordre de l'anterior president siríà, Hafiz al-Assad. Quasi trenta anys després, una nova guerra assola el seu petit país, que torna a necessitar del seu instint.

—Quina és la lògica que ha desencadenat la present guerra?

—La crisi comença per una acció de Hezbol·lah, però la guerra es desencadena definitivament amb una agressió desproporcionada d'Israel, en violació de la legalitat internacional. És clar que, pel que fa a Israel, això no és res de nou, ho han fet a Palestina des de fa molt de temps.

—Creu que l'acció va respondre a interessos libanesos?

—Hezbollah és un partit plenament libanès, però crec que la seva operació no respon a interessos libanesos, sinó més aviat sirians i iranians. Iran ha volgut desviar l'atenció sobre el seu programa nuclear en un moment delicat. Síria, per la seva banda, intenta recuperar el control del Líban i evitar la constitució d'un tribunal internacional per jutjar la mort de Rafic Hariri [primer ministre libanès assassinat en un atemptat el febrer del 2005], que estava previst per a la tardor.

—**Quina solució veu a aquesta guerra?**

—Nosaltres donem un suport total a la proposta de Fouad Siniora, que ha aprovat el Govern per unanimitat. És necessari que es produeixi un alto el foc el més aviat possible. Posteriorment, hi hauria d'haver un intercanvi de presoners, i el desplegament d'una missió de cascos blaus per controlar la frontera sud, incloent-hi les granges de Sheba.

—**Però vostè sempre ha defensat que les granges de Sheba no són libaneses...**

—Que jo sàpiga, les granges pertanyen a Síria, i aquesta és també l'opinió de l'ONU. Hezbollah les ha reclamades com a excusa per no desarmar-se, per la qual cosa ha comptat amb el suport del seu aliat sirí. Si el president sirí Baixar al-Assad pensa que realment són nostres, que ho posi per escrit d'una vegada en un tractat, i llavors negociarem amb Israel.

—**Hezbollah també ha justificat la seva negativa a desarmar-se pel fet que les altres milícies s'estan rearmant. Hi està vostè d'acord?**

—Això és mentida. Totes les milícies es van integrar a l'exèrcit libanès entre el 1991 i el 1992. I això és el que hauria de fer Hezbollah. Un cop alliberat el sud de l'ocupació israeliana ja fa sis anys, ja no hi havia raó per mantenir les armes.

—**Veu possible ara un desarmament de Hezbollah?**

—Aquest tema el vam tractar en una mesa de diàleg nacional que incloïa tots els partits libanesos fa uns mesos. Per desgràcia, no hi va haver unanimitat entre els partits, i no es va poder efectuar. Per la força, el desarmament era impossible. Entre altres coses, perquè aquest tema té una dimensió re-

“Mentre Baixar al-Assad sigui president de Síria, el Líban no podrà respirar tranquil”

gional, no purament nacional. Ara moltes coses han canviat, però si Hezbollah no és derrotada militarment veig difícil que accepti desarmar-se. En part, el conflicte actual és produït de la nostra incapacitat de construir un estat fort amb un exèrcit que disposi del monopoli de la violència a tot el territori. Tant de bo que puguem canviar aquesta realitat.

—**Quina opinió li mereix la política dels Estats Units a la regió?**

—Els libanesos els vam estar agraïts, com també a França, perquè van permetre l'alliberament del país de l'opressió siriana. Però en la crisi actual ens han decebut, ja que han donat un suport total a l'agressió israeliana. A part d'això, els Estats Units han comès errades molt importants a la regió. Per exemple, a l'Iraq, mai s'hauria d'haver dissolt l'exèrcit. Respecte a Palestina, es van equivocar considerant Hamàs una organització terrorista i negant-se a negociar amb el Govern palestí, que ha estat elegit democràticament a través de les urnes. Per a l'Orient Pròxim és capital resoldre d'una vegada aquest conflicte

—**Quin és el repte que té el Líban com a nació?**

—A curt termini, posar fi a l'agressió i reconstruir el país. A llarg termini, aconseguir la veritable independència. Hi ha diversos països amb capacitat d'influència sobre el Líban, però és Síria el que ha traspassat els límits acceptables. Els seus soldats han marxat, però no els seus serveis secrets. A més compta amb molts però importants aliats en el país, com Hezbollah, i algunes milícies palestines, que manipula en funció dels seus interessos. Una cosa semblant es pot dir de l'Iran, que després de la guerra pot pretendre estendre la seva influència al país.

—**Com creu que poden millorar les relacions amb Síria?**

—Cal augmentar la pressió internacional sobre Síria, per exemple, creant un tribunal internacional per a jutjar l'assassinat de Rafic Hariri. Encara que la pressió internacional tampoc és una garantia. El règim sirí fa anys que no compleix amb les resolucions internacionals, com la que l'obliga a negociar amb el Líban la demarcació d'una frontera comuna. Crec que mentre Baixar al-Assad sigui president de Síria, el Líban no podrà respirar tranquil.

—**La guerra ha arribat just quan es commemorava un any del primer govern de l'era postsiriana. Què n'opina?**

—Crec que en molts aspectes aquest govern havia millorat molt la vida dels libanesos. No obstant això, les reformes no van avançar tant com desitjaríem, ja que la coalició de govern és molt heterogènia, i sovint hem hagut d'arribar a compromisos i fer renúncies importants

—**Un dels principals agents prosirians és el president Lahoud. Encara veu possible que abandoni el càrrec?**

—Aquest tema ja va deixar d'estar damunt la taula fa uns mesos. Vam tenir la nostra oportunitat l'any passat, però alguns importants membres de la comunitat cristiana es van oposar a l'expulsió del president amb mobilitzacions populars; argumentaven que fer-lo cessar debilitava la posició de la comunitat cristiana en conjunt. De manera que haurem d'esperar que acabi el seu mandat d'aquí un any i escaig.

—**Creu possible que en el futur la política libanesa s'estructuri al voltant de l'eix esquerra-dreta, en lloc del confessional?**

—Tant de bo, però de moment veig aquest moment llunyà. El confessionalisme està plenament consolidat en la psicologia col·lectiva del país, i no se m'acut com es podria desmantellar. De totes maneres, ara hi ha altres prioritats.

—**Veu probable una reobertura de la guerra civil en un futur proper?**

—No, les causes d'aquella guerra han desaparegut. Hem après la lliçó.

Ricard González
Beirut